

1. Vždy, Pa-ne, do - bře svým jsi či - ní - val:
 Já - ko - būv kmen vy - ve - dls z vě - ze - ní,
 své - ho li - du hří - chy jsi při - kry - val
 dá - va - je sám jich všech od - pu - ště - ní,
 a - nižs po - pou - štěl své prchli - vo - sti,
 ný - brž svůj hněv za - měnils mi - lo - stí.
 Kéž i k nám, Bo - že, se zas na - vrá - tíš
 a hněv svůj prud - ký od nás od - vrá - tíš.

2. Zda se na věky hněvati míníš? / Zda chceš po všechny věky horliti? / Zda nikdy nás zase neobživíš, / by v tobě tvůj lid moh se těšiti? / A mnohé ač jsou naše hříšnosti, / však ukaž nám hojnost své milosti, / pro mnohá naše tě popouzení / ó nezstavuj nás svého spasení.

3. Ač co do nařfkání mnohého? / Co mluví Bůh, chci rozvažovati. / On poskytuje svým všeho dobrého, / by chtěli bláznovství jen nechati. / Těch jistě blízko jeho spasení, / kdo svatou bázní jsou ozdobeni. / Aj, jde čas, že pak velebnost Páně / zjeví se v této naší krajině.

4. Tu se dobrota s vírou setkají, / spravednost, pokoj stanou pospolu, / země nijak víry nezatají, / spravednost z nebe popatří dolů. / Dá hojnost Pán i těch věcí časných / i země vydá hojnost úrod svých, / tu bude spravedlivý řád vzdělán / a po všem světě bude zachován.

T: Jiří Strejc / Písně duchovní evanjelistské, 1615 /
 Evangelický zpěvník, 1979

M: Les cent et cinquante psaumes de David, 1562